

Chris
CARTER

HOVOR
SO
SMRŤOU

AKTUELL

Chris
CARTER

Hovor so smrťou

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Hovor so smrťou

Z anglického originálu The Caller, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon & Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2017 by Chris Carter

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2024

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: Ivana Fábryová

Sadzba a zalomenie: Aktuell

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika

Slovak edition © AKTUELL 2024

ISBN 978-80-89873-64-7

Chris
CARTER

Hovor so smrťou

AKTUELL

Pod'akovanie

Som nesmierne vďačný niekoľkým ľuďom, bez ktorých by tento román nikdy nevznikol.

Ďakujem svojmu agentovi Darleymu Andersonovi, ktorý je nielen tým najlepším agentom, akého si spisovateľ môže priať, ale takisto skutočným priateľom. Rovnako ďakujem všetkým pracovníkom agentúry Darley Anderson Literary Agency za nekonečné úsilie, s akým propagujú moje knihy všade, kde je to možné.

Ďakujem takisto Jo Dickinsonovej, svojej úžasnej redaktorke vo vydavateľstve Simon & Schuster a strážnemu anjelovi – bez jej poznámok, návrhov, znalostí a priateľstva by som sa nikdy nezaobišiel.

Moju vďaku si zaslúžia všetci z vydavateľstva Simon & Schuster za neskonalú podporu, vieru a maximálne výkony vo všetkých fázach vydavateľského procesu.

A nemôžem zabudnúť ani na svoju neuveriteľnú partnerku Karu Louise – svoju skalú a súčasne svoj vankúš –, ktorá vždy stála pri mne, počúvala moje príšerné nápady, kapitoly, odseky a trpela moje záchvaty hnevu. Ďakujem, že si to so mnou vydržala.

Moja najúprimnejšia vďaka patrí všetkým mojim čitateľom z celého sveta za neuveriteľnú dlhoročnú podporu.

Ďakujem vám z hĺbky srdca.

1

Tanya Kaitlinová vypla vodu, vyšla zo sprchy, dôkladne sa poutierala a obliekla si svoj obľúbený čiernobiely župan. Potom vzala rovnako farebný uterák, ktorý visel na jednom z háčikov za dverami kúpeľne, a zabalila si doň plavé vlasy ako do turbanu. Sprchovala sa vlažnou vodou, no i tak sa v kúpeľni nahromadilo dosť pary, aby sa veľké nástenné zrkadlo nad čiernym žulovým umývadlom úplne zarosilo. Tanya pristúpila bližšie a zotrela časť zrkadla dľaňou. Naklonila sa k nemu a pozorne skúmala svoj odraz. Všimla si ho takmer okamžite.

„To nemyslíš vážne!“ riekla naštvane, natočila sa tak, aby lepšie videla na pravú stranu tváre, a ukazovákmi si napla pokožku na brade. „Svinský jebák. Nemysli si, že sa predo mnou schováš.“

Tanya potlačila nutkanie vytlačiť malý uhor, čo sa jej zbieral pod kožou, otvorila ľavú zásuvku pod umývadlom a začala sa v nej odhodlane prehrabávať. Zásuvka bola plná všakovakých fľaštičiek, túb a nádobiek s olejmi, krémami, pleťovými mliekami a ďalšími najnovšími „zázrakmi“ v starostlivosti o pleť, ktoré výrobcovia tak masívne propagovali v módnych časopisoch, ktoré pravidelne kupovala.

„Nie, ty nie... ty tiež nie...“ mumlala si popod nos, zatiaľ čo presúvala jeden prípravok za druhým. „Kde to je, dočerta? Mám to, určite to mám, viem to.“ Prehrabovala sa v zásuvke čoraz horlivejšie. „Á, tu si!“ S úľavou vydýchla.

Zo zadného konca zásuvky vylovila malú bielu tubu s guľôčkovým aplikátorom. Tento výrobok ešte nikdy nepoužila, ale podľa článku, ktorý čítala pred niekoľkými dňami, to bol jeden z piatich najlepších „bojovníkov“ proti akné vyskytujúcich sa momentálne na trhu. Niežeby Tanya mala problémy s akné. Na dvadsaťtri rokov mala v skutočnosti až neuveriteľne zdravú pleť, ale patrila k tým mladým ženám, ktoré boli vždy pripravené zvládnuť akékoľvek nečakané situácie. Množstvo skrášľovacích produktov, ktoré nakúpila „pre každý prípad“ v priebehu posledných dvoch rokov, bolo doslova omračujúce.

Tanya odskrutkovala vrchnák, skontrolovala ešte raz kritické miesto v zrkadle a zľahka prebehla aplikátorom po drobnom hrboľčeku, čo jej nebadane rástol na brade.

„Tak, a máš po chlebe,“ nadhodila víťazoslávne. „Nech ťa už viac nevidím. Do víkendu nech po tebe na mojej brade nie je ani stopy.“

Tanya sa práve chystala začať hydratačný rituál, keď ju vyrušil akýsi zvuk prichádzajúci zo spálne. Otvorila dvere kúpeľne, upravila si turban na hlave, aby mala odkryté pravé ucho, vystrčila hlavu a na okamih sa započúvala. Podivná melódia, ktorú počula, jej oznamovala videohovor s niektorou z jej troch najlepších kamarátok.

„Už idem... už idem...“ ponáhľala sa do spálne. Vibrujúci smartfón našla na nočnom stolíku. Vrtel sa nerovnomerne zo strany na stranu, akoby tancoval v rytme znejúceho songu. Chňapla ho a pozrela na displej – prichádzajúci videohovor bol od kamarátky Karen Wardovej. Bolo 22.39.

Tanya si pridržala mobil pred tvárou a prijala hovor. S Karen si takto často telefonovali.

„Ahoj, zlato,“ ohlásila sa a sadla si na kraj postele. „Práve som musela spacifikovať vyrážku na brade, verila by si tomu?“

Na displeji naskočil obraz a Tanya sa zamračila. Namiesto celej tváre, ako tomu bolo pri všetkých predchádzajúcich videohovoroch s Karen, videla tentoraz len jej hlboko zasadené modré oči, nič viac. A v tých očiach sa jagali slzy.

„Karen, si v poriadku?“

Karen neodpovedala.

„Zlato, čo sa deje?“ Obavy o kamarátku sa preniesli aj do Tanyinho hlasu.

Uplakané oči konečne začali ustupovať pomaly do úzadia a displej vyplnila Karenina tvár. Tanya pocítila strach, zvieral ju ako tesný kabát.

Karenine svetlé vlasy boli na pohľad mokré od potu. Lepili sa jej na vlhké čelo a spánky ako premočený papier. Slzy jej rozmazali očný mejkap a rozniesli jej ho po lícach, celú tvár mala popretínanú tmavými čiarami.

Tanya si priložila mobil bližšie k očiam. „Karen, čo sa deje? Si v poriadku?“

Ani tentoraz sa nedočkala žiadnej odpovede, ale keď sa kamera na Kareninom mobile vzdialila ešte viac, Tanya konečne pochopila, prečo jej kamarátka mlčí. Karen mala ústa zapchaté pevným koženým náhubkom, ktorý mala stiahnutý tak silno, že jej deformoval tvár a zarával sa jej do kútikov. Po brade jej už stekala krv.

„Čo to má byť?“ riekla Tanya rozochveným hlasom. „To je nejaký hlúpy žart, Karen?“

„Obávam sa, že Karen momentálne nemôže hovoriť.“

Hlas, ktorý Tanya počula z maličkého reproduktora na smartfóne, bol očividne digitálne upravený. Jeho tón bol znížený o niekoľko stupňov, takže znel až desivo hlboko. Žiaden ľudský hlas neznie tak hlboko. Navyše mal nastavené časové oneskorenie, každé slovo sa tak preťahovalo. Výsledkom bol hlas, ktorý mohol pokojne patriť nejakej démonickej postave z hollywoodskeho filmu. Tanya nedokázala ani rozoznať, či patrí mužovi alebo žene.

„Čo to...?“ Zamračene civela na displej. Nikoho iného okrem Karen na ňom nevidela. „Kto je to?“

„Kto som, na tom nezáleží,“ odvetil monotónne démonický hlas. „Dôležité je, aby si ma pozorne počúvala, Tanya, a zostala na linke. Ty ma nevidíš, ale ja teba áno. Ak ukončíš hovor, bude to mať vážne následky... pre Karen... aj pre teba.“

Tanya pokrútila hlavou, akoby sa snažila zahnať zlý sen.

„Čože?“

Bola čoraz zmätenejšia.

Kamera postupne zaberala Karen z väčšej a väčšej vzdialenos-

ti. Tanya si všimla, že jej kamarátka je priviazaná hrubým lanom k jedáľenskej stoličke. Zažmurila na displej. Spoznávala stoličku aj veľký plagát na stene hneď za Karen. Videohovor prebiehal priamo z Kareninej obývačky.

Tanya sa zarazila. Bleskovo zvážila situáciu a skepticky naklonila hlavu nabok. *To je určite nejaký žart*, pomyslela si. A náhle jej docvaklo.

„Pete, ty si sa už vrátil? Ten debilný diabolský hlas je tvoj?“ spýtala sa Tanya o niečo pokojnejším tónom. „Robíte si zo mňa srandu?“ Rozmotala si uterák, mokré vlasy jej voľne spadli na plecia.

Žiadna odpoveď.

„Ha-ha-ha. No tak, Pete, Karen, prestaňte s tým. Vôbec to nie je zábavné. Naopak, poriadne som sa vydesila. Dokonca som si skoro cvrkla.“

Stále žiadna odpoveď.

„No tak, vy dvaja. Prestaňte, lebo to zložím.“

„Na tvojom mieste by som to nerobil,“ odvetil jej konečne diabolský hlas rovnako monotónne ako predtým. „Netuším, kto je Pete, ale asi by som to mal zistiť. Ktovie, možno bude ďalší v mojom zozname.“

Tanya stále nevidela na displeji nikoho iného okrem Karen. Nech už bol tým človekom s démonickým hlasom ktokoľvek, zrejme to bol práve on, kto to všetko natáčal, hoci telefón bol pravdepodobne pripevnený na nejakom statíve, pretože záber pôsobil príliš stabilne, aby ho niekto snímal z ruky.

To je šílené, pomyslela si uprene hľadiac do očí svojej najlepšej kamarátky.

Karen na displeji mobilu sa zhlboka nadýchla. Vzduch akoby sa jej cestou zadieral kdesi v nozdrách, pretože od samej námahy sa jej pri tom nádychu triasla celá hlava. V očiach sa jej znovu zaleskli slzy, vzápätí jej začali stekať po lícach a vytvárať ďalšie, ešte tmavšie šmuhy.

Tanya poznala Karen dosť dobre, aby vedela, že tie slzy nie sú falošné. Nech už sa dialo čokoľvek, bolo jej už jasné, že nejde o žiadny hlúpy žart.

„Rád by som si s tebou ešte chvíľu pokecal,“ pokračoval dia-

bolský hlas. „Ale čas je v tejto chvíli veľmi vzácny, Tanya. Prinajmenšom pre tvoju kamarátku Karen. Takže ti teraz vysvetlím, čo bude nasledovať.“

Tanya strpala.

„Uzavrel som stávku.“

Tanya si nebola istá, či dobre počula. „Čože? Stávku?“

„Presne tak,“ potvrdil démon. „Uzavrel som stávku s Karen. Keď prehrám, bude voľná a ani jedna z vás už o mne nikdy nebude počuť. To ti sľubujem.“

Nastala zámerne dlhá pauza.

„Ale keď vyhrám...“ Osoba na druhom konci linky nechala tie slová zlovestne visieť vo vzduchu.

Tanya s povzdychom zavrtela hlavou. „Ja... ja tomu nerozumiem.“

„Je to veľmi jednoduchá hra, Tanya. Hovorím jej hra na dve otázky.“

„Čože?“

„Stačí, aby si mi správne odpovedala na dve otázky,“ vysvetľoval neľudský hlas. „Najprv ti položím prvú, potom druhú. Na každú z nich môžeš odpovedať, koľkokrát chceš, ale do ďalšieho kola, teda v našom prípade k druhej otázke – a teda ku koncu hry – sa dostaneme len vtedy, keď mi správne odpovieš. Ak to nestihneš, do piatich sekúnd, budem považovať tvoju odpoveď za nesprávnu. Stačí, aby si mi správne odpovedala na dve otázky, a tvoja kamarátka Karen bude voľná.“ Na okamih sa odmlčal. „Ja viem, viem, nevyzerá to bohvieako napínavo, ale... uvidíme, necháme sa prekvapiť.“

„Otázky? Aké otázky?“

„Žiaden strach. Všetky sa týkajú priamo teba. Uvidíš.“

Tanya sa musela zhlboka nadýchnuť, až potom bola schopná znovu prehovoriť. „A čo sa stane, keď odpoviem zakaždým nesprávne?“

Keď to Karen počula, nebadane zavrtela hlavou. Zdesene vytreštila oči.

„Veľmi dobrá otázka, Tanya,“ odvetil hlas. „Mám dojem, že si celkom bystrá. To je dobré znamenie.“

Chvíľu bolo ticho, akoby sa spojenie prerušilo. Za to mohol

hlasový modulátor s časovým oneskorením, ktorý volajúci používal.

„Môžem povedať len toľko – dúfajme, že neodpovieš. Už len kvôli Karen.“

Tanyi sa odrazu dýchalo oveľa ťažšie. Nechcela hrať túto hru. A ani nemusela. Stačilo ukončiť hovor.

„Ak ukončíš hovor,“ povedal človek na druhom konci linky, akoby jej čítal myšlienky, „Karen zomrie a ja potom pôjdem po tebe. Ak zmizneš z displeja a kamera na tvojom mobile ťa prestane snímať, Karen zomrie a ja pôjdem po tebe. Ak sa pokúsiš privolať políciu, Karen zomrie a ja pôjdem po tebe. Ale uisťujem ťa, že tvoja snaha by bola beztak márna, Tanya. Potrvá skoro desať minút, kým sem dorazia. Mne stačí jedna, aby som vyrezal tvojej kamarátke srdce z tela a položil ho na stôl. Bude ešte teplé, keď ho tu nájdú.“

Pri tých slovách prebehol Karen aj Tanyi mráz po chrbte. Karen začala kričať cez kožený náhubok, hystericky sa vrtela zo strany na stranu v snahe vyslobodiť sa z pút, ale márne.

„Kto ste?“ spýtala sa Tanya neistým hlasom. „Prečo to Karen robíte?“

„Radím ti, aby si sa radšej sústredila na daný problém, Tanya. Mysli na Karen.“

Vtedy Tanya zbadala na obrazovke nový pohyb. Ktosi odetý celý v čiernom sa postavil za stoličku, ku ktorej bola pripútaná jej najlepšia kamarátka. Tanya však nedokázala rozoznať, či je to žena alebo muž.

„Kriste, čo je to za debilný fór?“ vykrikla na telefón potláčajúc slzy.

„Nie, Tanya,“ odvetil démon. „Toto nie je nijaký fór. To je pravá realita. Tak začneme.“

„Nie, počkajte...“ prosila Tanya. Srdce jej bilo dvakrát rýchlejšie, ako pred chvíľou.

Osoba s démonickým hlasom ju však už nepočúvala. „Prvá otázka, Tanya: Koľko priateľov máš na Facebooku?“

„Čože?“ V Tanyinej tvári sa zračilo zmätenie.

„Koľko priateľov máš na Facebooku?“ zopakoval hlas, tentoraz o niečo pomalšie.

Tak fajn, určite je to vtíp, pomyslela si Tanya. Čo je to za hlúpu otázku? To má byť akože vážne naozaj?

„Päť sekúnd, Tanya.“

Tanya zmätene blúdila pohľadom po Kareninej tvári. Nevidela v nej nič len strach.

Zlovestný hlas začal odpočítavať: „Štyri... tri... dva...“

Tanya nemusela dlho premýšľať nad odpoveďou. Kontrolovala si facebookový profil tesne pred tým, ako skočila do sprchy. „Tisícotridsaťtri,“ odpovedala konečne.

Ticho.

Vzduch v Tanyinej spálni náhle oťažel, akoby ju zaplnil hustý dym.

Po chvíli osoba stojaca za Kareninou stoličkou začala tleskať.

„To je absolútne správne, Tanya. Máš dobrú pamäť. A tvoja kamarátka je vďaka tejto odpovedi o krok bližšie k slobode. Stačí už iba odpovedať správne na druhú otázku a bude po všetkom.“

Ďalšia dramatická pauza.

Tanya nevedomky zatajila dych.

„A keďže je Karen tvoja najlepšia kamarátka, nemalo by to byť pre teba nič zložité.“

Tanya čakala.

„Aké je Karenino telefónne číslo na mobil?“

Tanya zvrátila čelo. „Jej číslo?“

Tentoraz jej démon otázku nezopakoval. Rovno začal odpočítavať. „Päť... štyri... tri...“

„Ale... ja ho spamäti neviem.“

„Dva...“

Tanya cítila, ako jej hrdlo zvierajú dusivý uzol.

„Jeden...“

„To je kravina,“ pousmiala sa nervózne Tanya. „Vydržte sekundu, hneď ho nájdem.“

„Dal som ti päť sekúnd, a tie už uplynuli. Neodpovedala si mi.“

Démonov hlas odrazu zmenil tón. Tanya ho síce nedokázala presne identifikovať, ale vzbudzoval v nej hrôzu a strach.

„Chcela si vedieť, čo sa stane, keď mi nesprávne odpovieš... tak sa pozeraj.“

2

Detektív Robert Hunter z oddelenia lúpeží a vražd losangeleskej polície si všimol červenovlásku, hneď ako vstúpil do čítárne s nepretržitou prevádzkou na prvom poschodí historickej budovy Powellovej knižnice, ktorá bola súčasťou kampusu Kalifornskej univerzity vo Westwoode. Čiastočne sa schovávala za kopou kníh s koženou väzbou, na stole pred ňou stál hrnček s kávou. Sedela sama a usilovne čosi vyťukávala do notebooku. Keď Hunter cestou do najvzdialenejšieho kúta sály prechádzal okolo jej stola, zdvihla zrak a zaďívala sa mu do očí. Nič v tom nebolo, nijaké zaujatie, výzva ani flirt. Len nenútený, ľahostajný pohľad. Vzápätí sa vrátila k monitoru počítača a bolo po všetkom.

Hunter narazil na ňu v knižnici už tretí raz, vždy sedela za štósom kníh, vždy mala pred sebou hrnček s kávou a vždy bola sama.

Hunter od mala miloval knihy, preto prirodzene zbožňoval aj nonstop čítareň v Powellovej knižnici, obzvlášť v skorých ranných hodinách počas nocí, keď ho premohla nespavosť.

V Spojených štátoch trpí chronickou nespavosťou každý piaty človek, jej príčinou je vo väčšine prípadov stres súvisiaci s pracovnými, finančnými a rodinnými problémami. V Hunterovom prípade však poruchy spánku prišli oveľa skôr, než musel riešiť tlaky spojené so stresujúcim povoláním.

Všetko sa to začalo krátko po tom, čo matka prehrala boj

s rakovinou. Hunter mal vtedy len sedem rokov. Sedával v noci osamote vo svojej izbe, cnelo sa mu za ňou a bol taký smutný, že nemohol zaspať, bál sa zatvoriť oči a na to, aby plakal, bol príliš hrdý. Desivé sny, ktoré nasledovali po matkinej smrti, trýznili malého Roberta tak veľmi, že jeho mozog spustil sebaobraný mechanizmus a robil, čo mohol, aby ho udržal v noci pri vedomí. Spánok sa preňho stal rovnakou mierou luxusom aj utrpením, a aby počas tých nekonečných hodín bez spánku nejako zamestnal mozog, pustil sa do čítania, urputne hltal knihu za knihou, akoby mu dodávali silu. Knihy sa stali jeho svätyňou. Jeho nedobytnou pevnosťou. Bezpečným útočiskom, kam naňho desivé nočné mory nedosiahli.

Hunterova nespavosť aj desivé sny s pribúdajúcimi rokmi značne ustúpili, ale dva týždne po tom, čo získal doktorát z analýzy trestného správania a biopsychológie na Stanfordskej univerzite, sa mu svet zrútil druhý raz. Jeho otca, ktorý sa znova už neoženil a v tom čase pracoval v ochranke pobočky Bank of America v centre Los Angeles, postrelili pri nevydarenej lúpeži. Hunter sedel pri jeho nemocničnom lôžku, kde ležal v kóme, dvanásť týždňov, čítal mu poviedky, rozprával vtipy, celé hodiny ho držal za ruku, ale láska a nádej ani tentoraz nestačili. Keď otec nakoniec zomrel, Hunterova nespavosť a mučivé sny sa vrátili v plnej sile a od tých čias ho už neopustili. Keď mal dobrú noc, podarilo sa mu spať tri, zväš i štyri hodiny. Dnešná noc k tým dobrým nepatrila.

Hunter došiel k poslednému stolu na konci sály a pozrel na hodinky - 0.48. Aj napriek pokročilej nočnej hodine tu bolo aj dnes relatívne rušno, študenti sa tu vytrvalo striedali celú noc.

Sadol si tak, aby bol čelom k miestnosti ako vždy, a otvoril knihu, ktorú mal so sebou. Čítal si asi pätnásť minút, keď usúdil, že aj on potrebuje šálku kávy. Najbližšie výdajové automaty stáli hneď pred čítárňou, vedľa výťahov. Keď znovu kráčal miestnosťou, zachytil ďalší pohľad červeno vlásky. Ihneď sa vrátila očami k svojmu notebooku, ale nebola dosť rýchla. Znova naňho pozrela, ale aj keď ju Hunter pristihol, ako ho sleduje, reč jej tela neprehrádzala ani najmenšie rozpaky, naopak, vyjadrovala sebaistotu.

Novučičký automat na kávu ponúkal pätnásť rôznych druhov nápoja, z toho deväť s príchuťou. Tú najluxusnejšiu, doplnenú šľahačkou, karamelovou polevou a nastrúhanou čokoládou, podával v pollitrovom téglíku. Stála deväť dolárov a deväťdesiatpäť centov. Hunter sa rozosmial. Študentské ceny a finančné možnosti prešli od jeho vysokoškolských čias poriadny kus cesty.

„Tej by som sa radšej vyhla, pokiaľ nemáte rád nechutne pre-sladenú kávu.“

Rada od kohosi, kto mu stál za chrbtom, Huntera úprimne zaskočila. Keď sa otočil, ocitol sa zoči-voči červenovláske.

Jej krása bola zjavná a zároveň fascinujúca. Výrazne ryšavé vlasy, ktoré jej splývali na plecيا, mala prirodzene vlnité, ofina sa jej klenula nad čelom mierne doprava, čím vytvárala pôvabnú vlnku v štýle štyridsiatych a päťdesiatych rokov. Na nose mala staromódne okuliare s čiernym rámkom v tvare mačacích očí, ktoré sa jej dokonale hodili k srdcovitej tvári a decentne smerovali pozornosť na jej zelené oči. V strede brady, tesne pod dolnou perou, mala labretový pírsing s drobným čiernym kamienkom. Prepichnutú mala aj nosovú priehradku, zdobil ju jemný strieborný krúžok. Na sebe mala červeno-čierne šaty so širokou sukňou v štýle rockabilly s úplne odhalenými ramenami. Tie boli od plic až po zápästia pokryté farebným tetovaním. Poltopánky s okrúhlu špičkou, remienkom a robustnou podrážkou jej farebne ladili so šatami.

„Hovorím o tej voľbe, na ktorú ste sa dívali,“ dodala, keď videla Hunterov zmätený výraz, a ukázala svojim prázdny hrnčekom na kávový automat. „Karamelové frappuccino deluxe? To je hotová sacharidová bomba. Takže ak si vyložene na také veci nepotrpíte, vybrala by som si na vašom mieste niečo iné.“

Hunter si ani neuvedomil, ako sústredene prechádzal pred chvíľou výber možných nápojov.

„Myslím, že sladkosť nie je jediná, čo tu prehánajú,“ odvetil a ľetmo jej pozrel ponad plece. „Desať dolárov za téglík kávy?“

Pery sa jej zľahka roztiahli do súhlasného úsmevu, ktorý bol okúzľujúci a plachý zároveň.

„Už som vás tu v knižnici videla,“ zaviedla reč k inej téme,

ako bola presladená a predražená káva. „Študujete na tunajšej univerzite?“

Hunter ešte chvíľu pozoroval ženu pred sebou. Jej vek sa dal ťažko odhadnúť. Niesla sa hrdo a autoritatívne ako hlava štátu, ale jemné rysy mohli pokojne patriť vysokoškolačke v poslednom ročníku. Ani z jej hlasu sa nedalo veľa vypozerovať, miešala sa v ňom dievčenská nežnosť so ženskou sebaistotou, silnou dosť na to, aby odzbrojila aj toho najskúsenejšieho odhadcu.

„Nie,“ odvetil Hunter úprimne pobavený jej otázkou. Vedel, že ani zďaleka nevyzerá na vysokoškolačka. „Študentské časy mám už dávno za sebou. Len sem...“ Skĺzol očami na vchod do čítárne. „Rád sem chodím v noci. Páči sa mi, že je tu taký pokoj.“

Jeho odpoveď vyvolala na ženiných perách ďalší úsmev.

„Asi viem, čo myslíte,“ povedala, otočila sa a sledovala Hunterov pohľad, ktorý smeroval cez otvorené dvere do veľkej čítárne so šachovnicovou drevenou podlahou, s tmavými mahagónovými stolmi a vysokými oknami v pseudogotickom štýle. „Som na tom rovnako. A navyše sa mi páči, ako to tu vonia,“ dodala.

Hunter nechápavo zvrátil obočie.

Červenovláska naklonila hlavu mierne nabok a vysvetlila: „Vždy si v duchu hovorím, že keby vedomosti mali nejakú vôňu, voňali by presne takto, nemyslíte? Miešali by sa v nich vône starého i nového papiera, kože, mahagónu...“ Na okamih sa odmlčala a mykla plecami. „A predraženej kávy a zatuchnutého potu študentov.“

Tentoraz jej Hunter úsmev opätovoľ. Páčil sa mu jej zmysel pre humor.

„Som Tracy,“ predstavila sa a podala mu ruku. „Tracy Adamsová.“

„Robert Hunter. Teší ma.“

Ruky mala jemné, ale stisk pevný a silný.

„Prosím.“ Hunter ustúpil nabok a kývol hlavou najprv na Tracin prázdny hrnček a potom na automat. „Poslúžte si.“

„Kdeže, vy ste tu boli prvý,“ odvetila Tracy. „Ja sa nikam neponáhľam.“

„Len si poslúžte, vážne. Stále som si ešte nevybral,“ zaklamal Hunter. Pil len čiernu kávu bez cukru.

„Tak dobre. V tom prípade ďakujem.“ Pristúpila k automatu, postavila hrnček na označené miesto, vhodila do otvoru niekoľko mincí a stlačila tlačidlo zvoleného nápoja – čistá káva bez cukru.

„Tak, ako vám to zatiaľ ide v škole?“ spýtal sa Hunter.

„Ó, nie,“ odvetila Tracy, vzala si hrnček a otočila sa čelom k Hunterovi. „Ani ja tu neštudujem.“

Hunter prikývol. „Ja viem. Vy tu učíte, nemám pravdu?“

Tracy naňho zvedavo pozrela, skúmala jeho výraz pátravým pohľadom, ale neprezradil jej vôbec nič, čo v nej iba vzbudilo ešte väčšiu zvedavosť.

„Máte, skutočne tu učím. Ale odkiaľ to viete?“

„Len hádam,“ odvetil ledabolo Hunter.

Tracy mu však na to neskočila.

„Neverím.“

V rýchlosti si v duchu prebrala názvy kníh, čo mala na stole. Žiadny z nich vonkoncom nenaznačoval, čím sa zaoberá, a aj keby predsa len áno, Hunter by musel mať zrak ako super ostriež, aby ich dokázal prečítať z miesta, kde sedel, alebo cestou, keď prechádzal okolo jej stola.

„Na hádanie to znelo príliš sebaisto. Vy to, skrátka, viete. Ako viete, že som profesorka?“ Hľadela naňho viac než skepticky.

„Len číre pozorovanie,“ odvetil Hunter, ale skôr než jej stihol podať podrobnejšie vysvetlenie, vo vrecku bundy mu zavibroval mobil. Vylovil ho a pozrel na displej.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa a priložil si telefón k uchu. „Detektív Hunter, zvláštne oddelenie vražd.“

Tracy zdvihla obočie, toto nečakala. Krátko nato videla, ako sa výraz v jeho tvári úplne zmenil.

„Dobre,“ povedal Hunter do telefónu a pozrel na hodinky – bolo 1.14. „Som už na ceste.“ Ukončil hovor a vrátil sa pohľadom k Tracy. „Rád som vás poznal. Nech vám tá káva chutí.“

Tracy na okamih zaváhala.

„Zabudli ste si tu knihu,“ zavolała za ním, ale Hunter už náhlivo schádzal po schodoch.

3

Zvláštne oddelenie vražd losangeleského policajného zboru bol elitný útvar vraždárov. Vznikol výhradne s cieľom vyšetrovania ostro sledovaných prípadov sériových vražd a prípadov, ktoré si vyžadovali značný čas a vysokú odbornosť. Vzhľadom na Hunterove znalosti z psychológie kriminálneho správania a skutočnosť, že Los Angeles očividne priťahuje veľmi osobitú sortu sociopátov, začlenili ho do ešte špecializovanejšej jednotky v rámci zvláštneho oddelenia. Všetky vraždy, pri ktorých sa páchatelia dopustili nesmiernej brutality alebo sadizmu, dostali v oddelení prívlastok ultramordy. A Robert Hunter so svojím parťákom Carlosom Garciom tvorili dvojčlenný tím, ktorý ultramordy vyšetroval.

Adresa, ktorú Hunter dostal, ho doviedla na Long Beach, presnejšie k dvojposchodovej budove s terakotovou fasádou vtlačenej medzi drogériu a rohová bytovku. Bolo skoro ráno a zvolil najkratšiu možnú trasu, no i tak mu trvalo takmer hodinu, kým zdolal päťdesiatkilometrovú vzdialenosť od univerzitného kampusu do prístavnej štvrťi.

Len čo zišiel z Redondo Avenue a odbočil doľava na East Broadway, uvidel pred sebou zástup čiernobielych policajných vozov z oddelenia v Long Beach. Jedna časť ulice už bola uzavretá. Garciova Honda s modrou metalízou stála oproti dvojposchodovému domu, hneď za bielou dodávkou forenzných technikov.

Hunter spomalil a vliekol sa takmer krokom k žltočiernej páske ohraničujúcej uzavretý perimeter. Postával pred ňou už celkom slušný dav zvedavcov, čo v meste, ktoré skoro vôbec nespí, nebolo nijakým prekvapením. Väčšina z nich natáhovala ruky nad hlavu a natáčala na mobily a tablety, akoby boli na nejakom koncerte. Všetci dúfali, že zazrú aspoň niečo. A čím hroznejšie to bude, tým lepšie.

Keď sa Hunter konečne predral davom, legitimoval sa dvom uniformovaným strážnikom pri páske a zaparkoval za parťákovým autom. Vystúpil z otlčeného Buicku LeSabre a natiahol si svoje stoosemdesiatcentimetrové telo v chladnom rannom vánku. Zlovestné husté mračná na oblohe zakrývali hviezdy a pridávali pomaly sa končiacej noci novú vrstvu temnoty. Hunter si pripol odznak na opasok a zvolna sa rozhladol. Úsek, ktorý polícia uzavrela, bol dlhý asi sto metrov, siahal od miesta, kde sa ulica križovala s Newport Avenue, až po ďalšiu kolmú ulicu Loma.

Prvé, čo Hunterovi napadlo, bolo, že oblasť poskytuje množstvo únikových ciest, pričom hlavná výpadovka bola vzdialená iba dva a pol kilometra od miesta činu. Páchatel' však ani nemusel prísť autom, aby sa odtiaľto bez problémov vytratil a nepozorovane zmizol po niektorej z okolitých ulíc.

Garcia stál pri jednom z hliadkových vozov longbeachskej polície a rozprával sa so strážnikom, keď si všimol Hunterovo auto prechádzajúce popod zdvihnutú policajnú pásku.

„Robert,“ zavolať na parťáka, keď Hunter zaparkoval, a zamieril na druhú stranu ulice.

Hunter sa otočil za Garciovým hlasom.

Garcia mal dlhé hnedé vlasy úhľadne stiahnuté do chvosta. Na sebe mal tmavé nohavice a čierne sako, pod ktorým žiarila dokonale vyžehlená bledomodrá košeľa. Pôsobil čulo a jeho odev vyzeral, akoby mu ho priniesli rovno z čistiarne, no červené oči prezrádzali únavu. Na rozdiel od Huntera nemal problémy so spánkom, ale dnes spal len dve hodiny, kým ho urgentný telefonát vytiahol z postele.

„Ahoj, Carlos,“ pozdravil ho Hunter. „Prepáč mi ten skorý budíček, kamarát. Tak čo tu máme?“

„Ešte neviem,“ nepatrne pokrútil hlavou Garcia. „Dorazil

som len pár minút pred tebou. Práve som sa snažil zistiť, kto tu tomu velí, keď som ťa zbadal prichádzať.“

Hunter odtrhol pohľad od parťáka a zadíval sa na osobu za Garciovým chrbtom, ktorá sa k nim blížila. Prichádzala od terakotovej budovy.

„Myslím, že ho už hľadať nemusíme.“

Garcia sa otočil na päte.

„Vy ste tí z ultramordov?“ spýtal sa muž chrapľavým hlasom poznačeným rokmi fajčenia – podľa hodnotného značenia na rukávoch saka seržant policajného oddelenia Long Beach. Vyzeral na päťdesiatnika. Mal husté prešedivené vlasy sčesané dozadu, vysoké čelo a malú kostrbatú jazvu nad ľavým obočím. V jeho reči bolo počuť jemný mexický prízvuk.

„Správne,“ odvetil Hunter a vykročil mu aj s Garciom v ústrety. Všetci traja sa vzájomne predstavili a podali si ruky. Seržant sa volal Manuel Velasquez.

„Tak čo tu máme, seržant?“ spýtal sa Garcia.

Seržant Velasquez sa pri tej otázke mierne zasmial, ale bol to nervózny smiech, v ktorom rezonovala silná váhavosť.

„No, neviem, či to vôbec dokážem opísať slovami,“ odvetil a obrátil sa čelom k budove. „Myslím, že sa to ani nedá. Budete musieť ísť dnu a pozrieť sa na to sami.“

4

Ťažké mračná na oblohe sa v poryvoch jesenného vetra, ktorý v posledných minútach výrazne zosilnel, ešte väčšmi nakopili, a keď Hunter, Garcia a Velasquez zamierili k terakotovej budove, na hlavy im dopadli prvé kvapky dažďa.

„Obetou je Karen Wardová,“ informoval ich seržant Velasquez. Zrýchlil krok, aby unikol pred dažďom, zatiaľ čo viedol Huntera a Garciu po betónových schodoch k hlavnému vchodu do budovy. Namiesto toho, aby sa spoliehal na pamäť, vytiahol z vrečka zápisník a roztvoril ho. „Dvadsaťštyri rokov, slobodná. Pracovala ako vizážistka v jednom kozmetickom salóne na Východnej Druhej.“ Automaticky mávol rukou na východ. „Vlastne je to neďaleko. V tomto dome bývala len štyri mesiace.“

„Prenajímala si tu byt?“ spýtal sa Garcia, keď vchádzali do budovy.

„Áno. Majiteľkou domu je istá...“ otočil stránku v zápisníku, „Nancy Rogersová, trvale bytom v Torrance v South Bay.“

„Vlámačka?“ spýtal sa tentoraz Hunter.

Velasquez nervózne pokrútil hlavou.

„Nie. A páchatel sa ani nesnažil, aby to tak vyzeralo. Nikde nie sú známky násilného vniknutia ani zápasu. Jej kabelka sa našla na pohovke v obývačke, vnútri bola peňaženka s dvoma kreditnými kartami a osemdesiatimi siedmimi dolármi v hoto-

vosti. A taktiež aj kľúče od auta. Jej notebook bol v spálni, kde sme okrem neho našli aj niekoľko šperkov leda bolo položených na toaletnom stolíku. Šatník, zásuvky, skrinky... zdá sa, že sa ničoho nedotkli.“

Pri vchodových dverách sa nachádzalo zjavne jediné zabezpečenie, ktoré dom poskytoval svojim obyvateľom, starý interkom s bzučiakom. Nikde ani jedna bezpečnostná kamera.

„Bývala sama?“

„Áno,“ prikývol seržant.

V dome nebol výťah, a tak Hunter s Garciom nasledovali Velasqueza po schodoch až na najvyššie podlažie.

„Strážnici už vypočuli susedov vo všetkých bytoch,“ informoval ich seržant. „Nič.“ Zatváril sa, akoby ho to ani neprekvapovalo. „Nikto nič nevidel ani nepočul.“

„Ani susedia hneď vedľa jej bytu?“ spýtal sa Hunter.

Seržant pokrútil hlavou. „Bývajú tam manželia v strednom veku, pán a pani Santiagovci. Obaja majú problémy so sluchom,“ vysvetlil Velasquez. „Hovoril som s nimi osobne ja sám, ale aj keď sme klopali na dvere dosť hlasno, pánovi Santiagovi trvalo skoro hodinu, kým nám prišiel otvoriť, a aj to len preto, lebo vstal uprostred noci z postele, aby si odskočil na záchod, až vtedy nás počul klopať.“

Schody ústili do dlhej úzkej chodby, ostro osvetlenej silnými forenznými reflektormi. Byt Karen Wardovej mal číslo 305 a bol posledný na pravej strane chodby. Nicholas Holden, jeden z expertov na daktyloskopiu, kľačal pred vstupnými dverami a sústredene snímal latentné odtlačky.

„Zmienili ste sa, že bola slobodná,“ nadhodil Garcia, keď kráčali po chodbe.

„Áno, je to tak,“ potvrdil Velasquez.

„Neviete, či s niekým chodila? Nemala priateľa?“

Seržant dobre vedel, prečo sa ho Garcia na to pýta – mladá žena je brutálne zavraždená u seba doma bez zjavného motívu a bez akýchkoľvek známok násilného vniknutia, takže počiatočný „zoznam záujmových osôb“ bude, pochopiteľne, obsahovať hlavne mená osôb, ktoré v posledných rokoch udržiavali s obeťou akýkoľvek vzťah milostnej povahy. Takzvané „zločiny z váš-

ne“ predstavujú v Spojených štátoch viac ako polovicu násilných vražd spáchaných na ženách.

„Prepáčte, detektív, ale zistiť takéto informácie sme ešte nemali kedy,“ odvetil seržant a pozrel na hodinky. „Popravde, stihli sme zistiť len veľmi málo o obeti a o tom, čo sa stalo v jej byte, kým nám potvrdili, že vyšetovanie preberajú vraždári z ultramordov z LAPD.“ Na okamih sa odmlčal, potom sa otočil čelom k obom detektívom. „Úprimne, takéto rozhodnutia ma zvyčajne poriadne naserú. K vražde došlo v našej jurisdikcii, takže vyšetovanie by sme mali viesť my, *comprendes*? Nie sme žiadne béčka. Ale tentoraz bolo už od samého začiatku jasné, že prípadu sa ujmú ultramordy, takže nič iné sme ani nečakali.“ Otrčil dlane. „A v tomto prípade nemám proti tomu nič ja ani nikto z mojich chlapov. Keď ten masaker chcete... nemusíte oň žiadať dvakrát. Je celý len váš.“

Hunter s Garciom nechápavo pozreli na Velasqueza.

„Tak moment,“ zháčil sa Garcia. „Čo tým myslíte, že bolo už od samého začiatku jasné, že tohto prípadu sa ujmú ultramordy?“

Seržant strelil očami na Garciu, potom na Huntera a znova na Garciu. „Nepovedali vám o tom telefonáte?“

Obaja detektívi mu odpovedali mlčaním.

„Dofrasa!“ Seržant Velasquez sklopil oči na zem a pokrútil hlavou. „Tak dobre,“ začal. „Akási napoly hysterická ženská volala včera večer zhruba o jedenásť dvadsať na deväťstojedenástku. Hovorila veľmi nesúvislo, ale stále dookola vykrikovala ‚vražda... vražda...‘ Dobre vieme, čo to znamená, okamžite sme boli všetci na nohách. Hovor prepojili k nám na okrsok a hneď nato priamo ku mne.“

„Takže ste s ňou hovorili osobne?“ spýtal sa Garcia.

Seržant prikývol. „Bola vážne hysterická. Tvrdila, že jej niekto zavraždil najlepšiu kamarátku priamo pred očami.“ Zdvihol ukazovák a pokračoval s vysvetlením. „Teda, nie tak celkom priamo pred jej očami, ale mohla sa... či presnejšie musela sa na to dívať cez mobil prostredníctvom videohovoru.“

„Prosím?“ zarazil sa Garcia.

„Počuli ste dobre, detektív. Tá žena jačala do telefónu, že jej

nejaký magor zavolať z mobilu slečny Wardovej a prinútil ju hrať akúsi šialenú hru, v ktorej šlo o život jej kamarátky.“

„Hru?“ spýtal sa tentoraz Hunter.

„Tak to povedala, áno. Pozrite, nepoznám podrobnosti, tá žena bola vážne hysterická, ako som vám už hovoril. Musel som sa predovšetkým riadiť predpismi, a tak som vyslal hliadku k bytu údajnej obete vraždy slečny Karen Wardovej, aby to preverili. Dvaja strážnici sem prišli krátko pred polnocou a hádajte, čo našli? Dvere boli odomknuté. Vošli dnu, aby ju skontrolovali... no a teraz ste tu vy.“

„Vraveli ste, že tá hysterická ženská je najlepšia kamarátka obete?“ spýtal sa Garcia.

Velasquez prikývol. „Volá sa Tanya Kaitlinová. Jej údaje mám v aute. Dám vám ich ešte pred odchodom.“

Keď všetci traja došli k bytu číslo 305, Hunter pozdravil odborníka na odtlačky z kriminálky. „Nazdar, Nick.“

„Zdravím, chlapi,“ automaticky odpovedal technik.

Zapísali sa do protokolu a každý z nich dostal jednorazovú tyvekovú kombinézu a latexové rukavice. Keď si navliekali na seba ochranný overal, Hunter si všimol požiarny východ na konci chodby, len pár krokov od bytu Karen Wardovej.

„Kam to vedie, neviete?“

„Ku kovovému schodisku, zídete po ňom do uličky za budovou,“ odvetil Velasquez. „Keď sa v nej dáte doľava, po pár metroch ste na Newport Avenue. Keď doprava, vyjdete na Loma Avenue.“

Kým si Hunter zapol kombinézu, podišiel k núdzovému východu a prezrel si ohňovzdorné dvere pozornejšie. Tyčová rukoväť na vnútornej strane naznačovala, že sa dajú otvoriť iba z chodby. Nedalo sa nimi vojsť do budovy, ale z bytu číslo 305 sa dalo nimi opustiť budovu oveľa rýchlejšie ako po chodbe a betónovom schodisku na druhom konci.

Hunter zatlačil na rukoväť a dvere sa automaticky odomkli. Úplne nečujne. Neboli zabezpečené žiadnym alarmom. Keď sa otočil späť k bytu číslo 305, všimol si, ako forenzný technik nakláňa hlavu raz na jednu stranu, raz na druhú, a pritom sústredene hľadá na dvere.

„Našiel si niečo, Nick?“

„Len to kontrolujem proti svetlu,“ odvetil Holden bez toho, aby sa čo len na sekundu odtrhol od práce. Rúško mu pri reči poskakovalo na tvári. „Ale povedal by som, že tu máme zatiaľ asi troje rôznych odtlačkov. A to som sotva začal.“

Hunter chápavo prikývol. „Mohol by si nám urobiť láskavosť a vziať odtlačky aj z tých požiarnych dverí, keď tu skončíš? Rád by som ich dal vzájomne porovnať s odtlačkami na dverách bytu.“

Holden letmo pozrel na núdzový východ. „Jasnačka. Žiadny problém.“

Obaja detektívi si doobliekali tyvekové kombinézy a nasadili si na hlavu kapucňu. O chvíľu nato vošli do bytu číslo 305.

5

Za dverami bytu Karen Wardovej bola malá vstupná hala s dvoma veľkými fotografiami kvetín zavesenými na bielych stenách. Na dlážke hneď za prahom ležal protišmykový koberček príjemnej červenej farby. Halu od zvyšnej časti bytu oddeľoval provizórny koráľkový záves s nerovnomerne dlhými povrázka-
mi, ktorý visel zo stropu.

Niečo také videl Hunter naposledy ako malý chlapec. Jeho stará mama mala podobný v kuchyni.

Koráľiky hlasito zacinkali, keď odtiahol záves nabok a vstúpili s Garciom do obývacej izby. Seržant Velasquez sa najprv prekrižoval a čosi si pritom mumlal po španielsky, až potom vykročil za nimi.

Obývačka bola pomerne priestorná a príjemne zariadená vkusne zvoleným moderným nábytkom, no jej dominantou boli bezpochyby sklené posuvné dvere za ďalším koráľkovým závesom vedúce na rohový balkón. Na severnej strane miestnosti stál kompaktný kuchynský kút. Jedálenský stôl z tmavého borovicového dreva pre štyri osoby bol strategicky umiestnený tak, aby oddeľoval kuchyňu od obývačky. Na druhej strane stola, vedľa vitríny z tmavého dreva, bolo vysoké zrkadlo. Len čo obaja detektívi vošli do miestnosti, zarazili sa. Ich pozornosť okamžite upútala stolička v čele stola a príšerne znetvorené telo, ktoré na nej sedelo.

Hunter naň hľadel prižmúrenými očami, kým mozog sa usilovne snažil pochopiť brutálnu scénu, ktorá sa mu v tej chvíli naskytna.

Obeť bola vyzlečená donaha. Ruky mala priviazané k telu tenkým nylónovým povrazom, ktorý sa jej niekoľkokrát pevne ovíjal okolo trupu tesne pod prsami. Vzadu povraz obopínal operadlo. Ďalšími povrazmi mala pripútané členky k nohám stoličky. Sedela vzpriamene, len hlavu mala mierne zvesenú, akoby spala, brada sa jej skoro dotýkala hrude. Keď však uvidel značné množstvo úlomkov hrubého zrkadlového skla násilne zabodnutých do ženinej tváre, ktoré zmenili jej rysy na nepoznanie, na okamih zneistel, či ho neklame zrak. Krv z rán, ktorá jej musela tiecť prúdom, jej pokrývala celú hornú časť tela a stehná, zanechávala výraznú karmínovo červenú stopu, ktorá sa končila v kaluži na drevenej dlážke pod stoličkou. Zakrvavená bola aj časť stola na strane, kde obeť sedela.

Ženina tvár vyzerala z miesta, kde Hunter a Garcia stáli, ako groteskný ľudský ihelník, z ktorého trčali sklené ostne na všetky strany.

„Vy dvaja budete zrejme z ultramordov,“ prihovorila sa im forenzná technička, ktorá pozorne odoberala vlasy a vlákna z koberca pri jedálenskom stole v hlavnej miestnosti bytu.

Uplynulo niekoľko sekúnd ticha, kým Hunter a Garcia konečne odtrhli oči od mŕtvoly.

„Doktorka Susan Slaterová,“ predstavila sa im, zatiaľ čo sa dvíhala zo zeme. „Vedieť zaisťovanie stôp na mieste činu.“

Ani jeden z detektívov s doktorkou Slaterovou doposiaľ nepracoval. Bola to tridsiatnička štíhlejšej, stredne vysokej postavy s vysokými lícnymi kosťami a jemne tvarovaným nosom. Na hlave mala kapucňu tyvekovej kombinézy, ale tenký pramienok vlasov, ktorý jej bolo vidieť nad čelom, prezrádzal, že je blondína. Bola nalíčená veľmi decentne a nenápadne, no i tak pôsobila príťažlivo a žensky aj v tom nevábnom bielom pracovnom overale. Mala zvláštny hlas – jemný a žoviálny, ktorý však zároveň pôsobil dojmom, že jeho nositeľka je bezpochyby človek s vysokou odbornosťou a hlbokými znalosťami.

„Detektív Robert Hunter, zvláštne oddelenie vražd LAPD. To

je detektív Carlos Garcia.“ Obaja pozdravili doktorku krátkym pokývnutím hlavy a obrátili svoju pozornosť späť k obeti.

„Zostáva vám z toho rozum stáť, však?“ poznamenala doktorka Slaterová. „Ako môže niekto urobiť druhému človeku niečo také?“

„Vrah ju bodal do tváre sklenými črepinami?“ spýtal sa Garcia, tváril sa pritom, akoby sám neveril vlastným slovám.

„Možno, detektív,“ odvetila doktorka Slaterová. „Bez dôkladnej pitvy vám to nemôžem potvrdiť, ale pokiaľ to tak bolo, potom je to len jedna časť príbehu.“

„A čo je tá druhá?“ zaujímal sa Garcia.

Podišla k telu obete. „Poďte, ukážem vám to.“

Hunter s Garciom šli za ňou. Seržant Velasquez zostal pri koráľkovom závese.

Doktorka Slaterová opatrne obišla krvavú kaluž na dlážke a kľakla si vedľa stoličky. Naznačila Hunterovi a Garciovi, aby sa k nej pridali. Zranenia na tvári Karen Wardovej pôsobili zblízka ešte drastickjšie.

Niekoľko rôzne veľkých črepín zrkadlového skla jej prešlo pokožku aj svalové tkanivo a prakticky odtrhlo tvár od kostí. Kusy kože a mäsa jej voľne viseli z líc, čela a brady, kde jej takisto bolo vidieť kosti.

„Keď sa pozriete len na tie veľké črepiny,“ začala doktorka Slaterová ukazujúc na kusy skla, ktoré obeti trčali z líc, ľavej očnej jamky a z jemného tkaniva na spodnej časti brady – druhý koniec pripichol obeti jazyk k dnu ústnej dutiny, „nadobudnete dojem, že páchatel ju zrejme zúrivo bodal kusmi rozbitého skla, ktoré jej po vbodnutí zakaždým nechal zapichnuté v tvári. Niektoré do nej zabodol tak prudko, že dokonca spôsobili fraktúru kosti alebo v nej zostali zarazené.“ Upriamila ich pozornosť na ďalšie dve črepiny – jedna trčala obeti z dolnej čeľuste, druhá z čela. „Ale to nie je všetko. Máme tu takisto aj drobnejšie úlomky, ktorých je v nej dokonca ešte viac ako tých veľkých.“ Niekoľko z nich im hneď aj ukázala. Podaktoré neboli väčšie ako zrnko hrášku. „Sú také malé, že je fyzicky nemožné, aby ich niekto použil ako bodnú zbraň. Sú to rezíduá po náraze. Odlomené kúsky väčších črepín.“

Hunter nakláňal hlavu raz na jednu, raz na druhú stranu, pozorne si prezeral tvár obeť. Videl už všelijakú krutosť, napriek tomu sa pri pohľade na jej rany zháčil. Každá z nich bezpochyby predstavovala úplne nový rozmer bolesti. To, čo tá mladá žena musela vytrpieť, bolo takmer nepredstaviteľné.

Mal dojem, že obeť už žiadne ďalšie zranenia ani odreniny nemá, hoci sa to nedalo s istotou posúdiť, keďže väčšinu jej tela pokrývala zaschnutá krv. Vrah si vybil svoju zúrivosť očividne len na jej tvári.

Po chvíli sa postavil a presunul za stoličku, aby si lepšie prezrel zátylok obeť.

„Tak čo myslíte, doktorka?“ spýtal sa Garcia. „Vrah ju najprv priviazal k stoličke a potom jej rozbíjal nejaké ploché sklo o tvár?“

„Nie,“ odvetil mu namiesto nej Hunter a pozrel sa za seba. Na zemi za stoličkou neboli žiadne sklenené úlomky. „Bolo to naopak, Carlos,“ dodal. „Vrah jej mlátil hlavou do skla.“

6

O niekoľko hodín skôr

„To je teda hlúposť,“ zasmiala sa nervózne Tanya Kaitlinová. „Dajte mi sekundu a ja vám to jej číslo nájdem.“

„Dal som ti päť,“ odvetil démonický hlas. „A tie už vypršali. Chcela si vedieť, čo sa stane, keď mi odpovieš nesprávne... tak sa pozeraj.“

Na Tanyino počudovanie osoba stojaca za Karen náhle ucho-pila kožený náhubok a jediným pohybom ho strhla z kamarát-kiných úst tak prudko, že jej pritom praskla spodná pera. Do vzduchu vytryskli drobné kvapky krvi.

Tanya bola v šoku, snažila sa pochopiť, čo sa vlastne deje.

Kým Karen našla hlas uväznený bohvieako dlho v hrdle a stih-la vykriknúť, útočník jej priložil ruku na zátylok. O zlomok se-kundy nato sa ozval hlasitý praskot – útočník silno tresol Kareni-nou hlavou o čosi, čo pred ňu vopred položil.

Tanya sa darmo vpíjala očami do displeja, ten predmet nebolo vidieť.

„Preboha!“ vykrikla a strhla sa od hrôzy. Bola vydesená na smrť, no telefón nepustila z ruky ani na okamih. „Čo to robíte? Čo to, dočerta, robíte?“ dvíhala hlas naplnený úzkosťou a stra-chom.

Tá istá ruka zahalená čiernou rukavicou schmatla Karen za

vlasý a zdvihla jej hlavu do počiatočnej polohy. Keď jej tvár opäť zaplnila malý displej Tanyinho telefónu, Tanya pocítila, ako sa jej obsah žalúdka sprudka zdvihol a zastavil sa až v hrdle.

Karen mala v tvári zabodnuté tri veľké črepiny skla. Prvá, dlhá asi osem centimetrov, jej preťala ľavé líce. Hrot úlomku, ktorý prenikol Karen až do úst, jej zároveň odrezal kúsok jazyka. Druhá črepina, výrazne menšia než tá zabodnutá v líci, prenikla Kareninou pravou nosnou dierkou a špicom jej prerazila nos pri koreni. Tretí úlomok, veľký asi tri centimetre, jej trčal zo skrvaveného čela.

Tanya nebola žiadna odborníčka, ale bola si istá, že sklo zasiahlo kosť. „Preboha, nie... čo... čo jej to robíte?“ zajakávala sa so slzami v očiach. „Karen... ach, nie...“

„Dívaj sa...“ riekol hrozivo démonický hlas a zvolna otáčal Kareninou hlavou, aby bolo lepšie vidieť rozsah zranení. „Dívaj sa...“

Tanya hľadela s vytreštenými očami na telefón.

„Dívaj sa...“ zopakoval diabol.

„Ja sa *dívam*...“ zajačala Tanya v agónii, akoby priamo fyzicky cítila kamarátku bolesť. „Ach, panebože, Karen...“ Voľnou rukou si zúfalo stierala slzy z očí a líc.

„Tvoja najlepšia kamarátka, Tanya,“ ozval sa opäť démonický hlas. „Je ňou už celé roky. Mala by si vedieť jej telefónne číslo naspamäť. Čo si to za kamarátku?“

„Ja viem... ja viem...“ Tanya sa medzi vzlykmi sotva zmohla na slovo. „Veľmi ma to mrzí.“

„Nemusí. Nechcem od teba nič, len odpoveď. Máš päť sekúnd.“

„Nie, počkajte... prosím... prosím, nerobte to!“

„Päť... štyri... tri...“

Tanya neprestávala vzlykať a pritom zúrivo ňukala do dotykového displeja. „Nájdem ho. Vydržte chvíľku. Ja ho určite nájdem.“ Cez slzy videla rozmazane, ruky sa jej triasli od strachu.

„Dva...“

„Prosím... nie...“

„Jeden...“

Tanya v panike upustila telefón. Spadol na posteľ displejom dolu.

„Ach, nie! Nie! Nie!“

„Čas vypršal.“

PRÁSK!

Keď Tanya šmátrala po telefóne, začula ten istý lámavý zvuk ako predtým, len hlasitejší. Bleskovo otočila telefón a videla, ako ruka opäť dvíha Karen hlavu.

Tanya skamenela.

Karenina tvár bola na nepoznanie. Po druhom údere, pri ktorom ju dočista rozsekali ďalšie črepiny skla všetkých možných rozmerov, vyzerala ako desivá maska z filmového hororu. Keď však Tanya uvidela kus skla zabodnutý priamo do Kareninho ľavého oka, skoro omdlela. Z perforovanej bulvy začala vytekať viskózna hmota, ale sklo zjavne nepreniklo až tak hlboko, aby zasiahlo mozog. Tanya poznala, že Karen je stále pri vedomí.

„Jej číslo,“ dožadoval sa opäť démonický hlas, ale Tanya mala v tej chvíli nervy už na franforce. Prsty sa jej nekontrolovateľne triasli. Cez slzy, ktoré neutíchali, videla všetko rozmazane. Dýchalo sa jej čoraz ťažšie. Snažila sa niečo povedať, ale hlas jej uviazol kdesi medzi hrdlom a perami.

Začalo sa ďalšie odpočítavanie. Tanya ani nezachytila, ako dospelo od piatich k jednej. Počula len „čas vypršal“ a potom...

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

Tri údery v rýchlom slede, každý silnejší než ten pred ním. Po tom poslednom Karen takmer nečujne vzdychla.

Zahalená ruka jej znovu zdvihla hlavu a na okamih zavládlo absolútne ticho. Pery mala také rozsekané, že jej na jednej strane ochablo viseli. Nos mala preťatý po celej dĺžke, chrupavka bola popraskaná a špička sa držala už len na tenkom kúsku kože. Prebodnuté bolo už aj pravé oko, krv jej z neho tiekla prúdom. A črepina v ľavom oku sa jej po troch silných úderoch zarazila ešte hlbšie do jamky.

Tanyi bolo na omdlenie, napriek tomu nedokázala odvrátiť zrak, upierala oči na ten desivý výjav ako paralyzovaná.

Karen na displeji sa dvakrát krčovitě strhla. Po druhom šklb-

nutí jej hlava načisto ochabla. Zahalená ruka ju držala za vlasy na mieste ešte dvadsať sekúnd, potom ju konečne pustila.

Neživé telo sa naposledy zosunulo dopredu.

„Nakoniec to bola celkom vzrušujúca hra,“ poznamenal démon. „No len sa pozri, k čomu viedli tvoje odpovede, Tanya. Zabila si kamarátku. Gratulujem!“

„Nieeeeeee!“ vykrikla Tanya takmer neľudským hlasom.

„Teraz sa už môžeš vrátiť do svojho žalostného života.“

Démon opustil priestor za stoličkou a načiahol sa za Kareniným mobilom, aby ukončil hovor, ale keď ho vzal do ruky, trochu ho naklonil displejom k sebe.

Tanya zmeravela od hrôzy.

Na okamih sa jej naskytol pohľad na démonovu tvár a z toho, čo videla, sa okamžite povicala.